



Sygn. akt I NSKP 21/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Joanna Lemańska (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Paweł Księżak
SSN Krzysztof Wiak

w sprawie z powództwa T. Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.
przeciwko Przewodniczącemu Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji
z odwołania od decyzji Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji
nr (...)/2016 z 22 grudnia 2016 r.
w sprawie z powództwa T. Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.
przeciwko Przewodniczącemu Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji
z odwołania od decyzji Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji
nr (X)/2016 z 22 grudnia 2016 r.
w sprawie z powództwa T. Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.
przeciwko Przewodniczącemu Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji
z odwołania od decyzji Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji
nr (Y)/2016 z 30 grudnia 2016 r.
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 13 kwietnia 2022 r.
skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 2 lutego 2021
r., sygn. akt VII AGa (...):

uchyla zaskarżony wyrok w pkt. I lit. a-d i w pkt. III i przekazuje sprawę w tym zakresie Sądowi Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji (dalej: Przewodniczący KRRiT lub pozwany) wydał trzy decyzje, którymi na podstawie art. 53 ust. 1 w zw. z art. 15a ust. 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (t.j. Dz.U. 2020, poz. 805 ze zm.; dalej: u.r.tv. lub ustawa) oraz art. 104 i 107 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (t.j. Dz.U. 2021, poz. 735 ze zm.; dalej: k.p.a.), nałożył na T. S.A. w W. (dalej również: Spółka lub strona powodowa) kary pieniężne w wysokości po 10.000 zł za naruszenie w IV kwartale 2015 r. określonych w art. 15a ust. 1 u.r.tv. wymogów ustawowych w zakresie czasu nadawania audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem, tj.:

1. w dniu 22 grudnia 2016 r. - decyzję nr (...)/2016 o nałożeniu kary pieniężnej w związku z naruszeniem ww. wymogów ustawowych w rozpowszechnianym przez T. S.A. programie T. A.,
2. w dniu 22 grudnia 2016 r. - decyzję nr (X)/2016 o nałożeniu kary pieniężnej w związku z naruszeniem ww. wymogów ustawowych w rozpowszechnianym przez T. S.A. programie T. R.,
3. w dniu 30 grudnia 2016 r. - decyzję nr (Y)/2016 o nałożeniu kary pieniężnej w związku z naruszeniem ww. wymogów ustawowych w rozpowszechnianym przez T. S.A. programie T. K..

Decyzje nr (...)/2016 i (X)/2016 zostały nadane przez Przewodniczącego KRRiT do T. S.A. w W. pocztową przesyłką poleconą 28 grudnia 2016 r. Zostały one doręczone Spółce 2 stycznia 2017 r.

T. S.A. w W. wniosła odwołania od wszystkich wymienionych decyzji, zaskarżając je w całości i zarzucając błędną wykładnię art. 15a ust. 1 u.r.tv. Co do decyzji nr (...)/2016 i (X)/2016 dodatkowo podniosła zarzut naruszenia art. 53 ust. 3 i 4 u.r.tv. poprzez nałożenie kar pieniężnych po upływie roku od naruszenia.

Wyrokiem wydanym 26 marca 2018 r. w sprawie o sygn. XX GC (...) Sąd Okręgowy w W. oddalił odwołania oraz zasądził od T. S.A. w W. na rzecz Przewodniczącego KRRiT koszty zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy ustalił, że T. S.A. w W. jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność radiowo-telewizyjną, w ramach której rozpowszechnia m.in. programy T. A., T. K. i T. R.. W IV kwartale 2015 r. w zakresie udziału w tych programach audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie w czasie przeznaczonym na audycje europejskie wytworzone przez producentów niezależnych, Spółka nie osiągnęła minimalnego progu określonego w ustawie (50%). Udział ten wyniósł 36,80% w programie T. A., 36,40% w programie T. K. i 38,20% w programie T. R.. Przewodniczący KRRiT poinformował Spółkę o powyższym, uprzedzając jednocześnie o zamiarze nałożenia kar pieniężnych w związku ze stwierdzonym brakiem realizacji wymogów ustawowych. W złożonych w odpowiedzi wyjaśnieniach Spółka zajęła stanowisko, że wymogi te spełniła, albowiem, w jej ocenie, ustawowy próg udziału programów wytworzonych przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem odnosi się do określonego przez ustawę w art. 15a ust. 1 minimalnego udziału audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych, który wynosi 10% kwartalnego czasu nadawania programu. Przewodniczący KRRiT stanowiska tego nie podzielił i w dniach 22 grudnia 2016 r. i 30 grudnia 2016 r. wydał zaskarżone decyzje - przy czym jedynie decyzja nr (Y)/2016 została doręczona Spółce jeszcze w 2016 r., natomiast decyzje nr (...)/2016 i (X)/2016 zostały jej doręczone 2 stycznia 2017 r.

Mając na uwadze opisany stan faktyczny Sąd Okręgowy odniósł się do podniesionego przez stronę powodową w odniesieniu do kar pieniężnych nałożonych decyzjami nr (...)/2016 i (X)/2016 zarzutu przedawnienia i uznał, że do upływu okresu przedawnienia w niniejszej sprawie nie doszło. Zwrócił uwagę, że w art. 53 ust. 1 u.r.tv. ustawodawca posługuje się sformułowaniem „(...) Przewodniczący wydaje decyzję nakładającą na nadawcę karę pieniężną (...)”, a w ust. 4 tego artykułu używa sformułowania „kary pieniężnej nie można nałożyć”. Z zestawienia tych dwóch przepisów wynika zatem, że okres jednego roku na nałożenie kary dotyczy wydania decyzji, a nie jej doręczenia, które dla upływu

okresu przedawnienia jest obojętne. Argumentację tę wspiera, zdaniem sądu pierwszej instancji, treść przepisów dodanych do ustawy w wyniku dokonanych po jej wejściu w życie nowelizacji, które wyraźnie już stanowią, że w określonych w nich przypadkach po upływie określonego terminu „decyzja nie może być wydana” (art. 53c ust. 4 u.r.tv.). Zamiarem ustawodawcy przy tworzeniu tych przepisów było doprecyzowanie terminu, który mógł nastręczać trudności w jego interpretacji. W konsekwencji uznać należy, że w rozpoznawanej sprawie do przedawnienia nie doszło, ponieważ decyzje nr (...)/2016 i (X)/2016 zostały wydane 22 grudnia 2016 r., a więc przed upływem roku od naruszenia.

Sąd Okręgowy nie podzielił również zarzutu błędnej wykładni art. 15a ust. 1 u.r.tv.

T. S.A. w W. wniosła od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 26 marca 2018 r. apelację, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o jego zmianę poprzez uchylenie decyzji Przewodniczącego KRRiT nr (...)/2016, (X)/2016 i (Y)/2016 oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem wydanym 2 lutego 2021 r., sygn. VII AGa (...), Sąd Apelacyjny w (...) zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w W. w ten sposób, że uchylił decyzje Przewodniczącego KRRiT nr (...)/2016 i (X)/2016 z 22 grudnia 2016 r. oraz zmienił w tym zakresie rozstrzygnięcia o kosztach postępowania przed sądem pierwszej instancji poprzez zasądzenie od Przewodniczącego KRRiT na rzecz T. S.A. w W. zwrotu kosztów procesu (pkt I), oddalił apelację w pozostałym zakresie (pkt. II) i zasądził od Przewodniczącego KRRiT na rzecz T. S.A. w W. zwrot kosztów postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu powyższego rozstrzygnięcia Sąd Apelacyjny odniósł się do zarzutu upływu terminu określonego w art. 53 ust. 4 u.r.tv. Wskazał, że nałożenie kary pieniężnej na podstawie powołanego przepisu następuje w drodze decyzji, do której stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego. Cechą właściwą decyzji administracyjnej, będącej kwalifikowanym aktem administracyjnym, jest uzewnętrznienie woli organu administracji publicznej. Uzewnętrznienie to następuje poprzez zakomunikowanie woli jednostce, której uprawnienia lub obowiązki kształtuje decyzja. Decyzję doręcza się stronie

na piśmie (art. 109 § 1 k.p.a.), a w przypadkach wymienionych w ustawie może być ona ogłoszona ustnie (art. 109 § 2 k.p.a.). Doręczenie następuje w formie przewidzianej w art. 39-48 k.p.a. i zachowanie tej formy ma znaczenie prawne dla skutków materialnych i procesowych. Zakomunikowanie decyzji administracyjnej, zdaniem sądu odwoławczego, jest wręcz warunkiem jej bytu prawnego, gdyż jest ona czynnością materialnoprawną, która rodzi skutki prawne kształtujące uprawnienia i obowiązki jednostki. Powołując się na orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz poglądy prezentowane w doktrynie Sąd Apelacyjny stwierdził, że nie można wywieść, iż wydanie decyzji administracyjnej jest równoznaczne z jej wprowadzeniem do obrotu prawnego. Oświadczenie woli organu administracji publicznej nie zostaje bowiem uzewnętrznione przez jego zakomunikowanie jednostce, co pozbawia decyzję bytu prawnego w zakresie możliwości wywołania skutku prawnego. Dla dotrzymania rocznego terminu przewidzianego w art. 53 ust. 4 u.r.tv. nie wystarcza zatem wszczęcie postępowania ani wydanie decyzji, lecz konieczne jest doręczenie w tym terminie decyzji jednostce, której zawarte w niej rozstrzygnięcie dotyczy.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny nie zgodził się ze stanowiskiem sądu pierwszej instancji, że decydujące znaczenie ma wydanie decyzji przez Przewodniczącego KRRiT, które w niniejszej sprawie miało miejsce przed upływem roku od naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 15a ust. 1 u.r.tv. Wskazał, że podziela zarzut naruszenia art. 53 ust. 4 u.r.tv. Doręczenie stronie powodowej decyzji Przewodniczącego KRRiT nr (...)/2016 i (X)/2016 nastąpiło bowiem dopiero 2 stycznia 2017 r., a więc zostało dokonane z przekroczeniem rocznego terminu, ustanowionego tym przepisem.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 11 maja 2021 r. skargę kasacyjną wniósł Przewodniczący KRRiT, wskazując, że zaskarża ten wyrok w części, tj. co do rozstrzygnięć zawartych w jego pkt. I lit. a-d i w pkt. III.

Na podstawie art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. pozwany zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego poprzez błędną wykładnię art. 53 ust. 4 u.r.tv., co doprowadziło Sąd Apelacyjny do konkluzji, że zachowanie rocznego terminu, w którym możliwe jest nałożenie kary na nadawcę, wymaga wydania i doręczenia decyzji o ukaraniu w ciągu upływu roku od naruszenia obowiązku,

o którym mowa w art. 53 ust. 1 u.r.tv., w sytuacji, gdy zachowanie tego terminu wymaga tylko i wyłącznie wydania decyzji o ukaraniu w ciągu upływu roku od naruszenia.

Na podstawie art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. i art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. pozwany wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) w zaskarżonym zakresie oraz o przekazanie sprawy w tym zakresie wskazanemu sądowi do ponownego rozpoznania, z pozostawieniem mu rozstrzygnięcia o kosztach procesu, w tym kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym, lub na podstawie art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c. i art. 398¹⁶ § 1 k.p.c. o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) w zaskarżonym zakresie i wydanie wyroku oddalającego apelację powoda oraz o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym i kasacyjnym, według norm prawem przewidzianych.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej pozwany, powołując się na orzecznictwo sądów administracyjnych oraz Trybunału Konstytucyjnego w sprawach dotyczących skutków prawnych wydania i doręczenia decyzji administracyjnych, w szczególności decyzji dotyczących administracyjnych kar pieniężnych, podniósł, że wbrew stanowisku Sądu Apelacyjnego decyzja o nałożeniu kary zostaje wydana z dniem jej sporządzenia, a nie jej doręczenia stronie. Artykuł 53 ust. 4 u.r.tv. wskazuje, że kary pieniężnej nie można nałożyć, jeżeli od naruszenia obowiązku, o którym mowa w ust. 1 tego artykułu, upłynął jeden rok. Nałożenie kary następuje w formie decyzji administracyjnej. Przepis ten nie wiąże upływu terminu, w którym organ ma możliwość nałożenia kary, z doręczeniem decyzji o ukaraniu. Przepis jednoznacznie wskazuje na ograniczenie czasowe nałożenia kary, tzn. wydania decyzji w przedmiocie nałożenia kary, nie zaś jej doręczenia stronie. Gdyby ustawodawca zamierzał wyznaczyć organowi koniec terminu na nałożenie kary datą doręczenia tego aktu, taki zamiar musiałby znaleźć wyraz w treści przepisu, bowiem wydanie decyzji i doręczenie decyzji to dwie różne czynności.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną T. S.A. w W. wniosła o jej oddalenie oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przewidzianych prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Skarga kasacyjna Przewodniczącego KRRiT okazała się o tyle zasadna, że musiała skutkować uchyleniem wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 2 lutego 2021 r., sygn. VII AGa (...), w zaskarżonej części, tj. co do rozstrzygnięć zawartych w pkt. I lit. a-d i w pkt. III sentencji i przekazaniem sprawy w tym zakresie sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania. Słuszny bowiem okazał się podniesiony przez pozwanego zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 53 ust. 4 u.r.tv., poprzez jego błędną wykładnię, co doprowadziło Sąd Apelacyjny do konkluzji, że decyzje Przewodniczącego KRRiT nr (...)/2016 i (X)/2016 z 22 grudnia 2016 r. powinny zostać uchylone, albowiem w ich przypadku organ uchybił określönemu w powołanym przepisie terminowi nałożenia kary pieniężnej na nadawcę za naruszenie obowiązku, o którym mowa w art. 53 ust. 1 u.r.tv. Sąd Najwyższy już na wstępie niniejszych rozważań zaznacza jednak, że wykładni powołanego przepisu, dokonanej przez pozwanego, nie podziela w całości.

2. Zgodnie z art. 53 ust. 1 u.r.tv., w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania decyzji Przewodniczącego KRRiT nr (...)/2016, (X)/2016 i (Y)/2016, [j]eżeli nadawca narusza obowiązek wynikający z przepisów art. 14a ust. 1 i 2, art. 15 ust. 1, 2 i 3, art. 15a ust. 1, art. 16 ust. 1-6, art. 16a, art. 16b ust. 1-3, art. 16c, art. 17 ust. 1-7, art. 17a ust. 1-7, art. 18 ust. 1-5b, art. 18a ust. 1, art. 20 ust. 1, art. 20b ust. 1 i 6, art. 20c ust. 1-5, art. 43 ust. 2, art. 43a ust. 1 lub z przepisów wydanych na podstawie art. 14a ust. 3, art. 15 ust. 4, art. 15a ust. 2 i 3, art. 16 ust. 7, art. 16b ust. 3b, art. 17 ust. 8, art. 17a ust. 9, art. 18 ust. 6 i art. 18a ust. 2 lub nie zastosował się do wezwania, o którym mowa w art. 43a ust. 2, Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję nakładającą na nadawcę karę pieniężną w wysokości do 50% rocznej opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością przeznaczoną do nadawania programu, a w przypadku, gdy nadawca nie uiszcza opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością, karę pieniężną w wysokości do 10% przychodu nadawcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, uwzględniając zakres i stopień szkodliwości naruszenia, dotychczasową działalność nadawcy oraz jego możliwości finansowe. Ustę 4 tego artykułu

stanowi, że [k]ary pieniężnej nie można nałożyć, jeżeli od naruszenia obowiązku, o którym mowa w ust. 1, upłynął jeden rok.

3. Nie budzi wątpliwości, że termin jednego roku, o którym mowa w art. 53 ust. 4 u.r.tv., stanowi termin materialnoprawny, a nie proceduralny. Terminy proceduralne, które ustawa wyznacza organowi administracji publicznej, mają charakter instrukcyjny, co oznacza, że ich upływ nie pozbawia organu kompetencji do załatwienia danej sprawy. Upływ terminu materialnoprawnego (a więc terminu, w ciągu którego może nastąpić ukształtowanie praw i obowiązków strony) powoduje natomiast, że kompetencje organu do załatwienia sprawy wygasają.

4. Nałożenie kary pieniężnej na nadawcę na podstawie art. 53 ust. 4 u.r.tv. następuje w drodze decyzji administracyjnej [zob. T. Demendecki (w:) A. Niewęglowski (red.): *Ustawa o radiofonii i telewizji. Komentarz*. Warszawa 2021, s. 652; E. Czarny-Drożdżek: *Ustawa o radiofonii i telewizji. Komentarz*. Warszawa 2014, teza 5 komentarza do art. 53]. Dla dokonania prawidłowej wykładni powołanego przepisu, a dokładnie - określenia przesłanek, których łączne zaktualizowanie się pozwala na stwierdzenie, że kara pieniężna, o której stanowi art. 53 ust. 1 u.r.tv., została przez Przewodniczącego KRRiT nałożona na nadawcę skutecznie, tj. z zachowaniem ustanowionego przez ustawę terminu, celowym jest poczynienie najpierw ogólnych uwag charakteryzujących istotę i charakter prawny decyzji administracyjnej.

Decyzja administracyjna jest to kwalifikowany akt administracyjny, tj. oparte na przepisach prawa administracyjnego władcze, jednostronne oświadczenie woli organu administracji publicznej, kształtujące sytuację prawną konkretnie wskazanego adresata w indywidualnie oznaczonej sprawie (M. Grzywacz, J. Róg-Dyrda, M. Wierzbowski, A. Wiktorowska, *Akt administracyjny* (w:) *Prawo administracyjne*, red. J. Jagielski, M. Wierzbowski, Warszawa 2020, s. 349). Adresatem aktu administracyjnego jest w zasadzie podmiot zewnętrzny, stojący poza administracją publiczną (J. Zimmermann, *Prawo administracyjne*, Warszawa 2018, s. 382-383). Kryterium kwalifikującym dany akt organu jako decyzję jest władcze i jednostronne rozstrzygnięcie kształtujące indywidualną sytuację prawną jednostki, niepodporządkowanej organowi bądź poprzez przyznanie lub odmowę

przyznania jej uprawnień, bądź nałożenie obowiązków bądź stwierdzenie istnienia prawnego uprawnienia lub obowiązku w sferze prawa administracyjnego czy finansowego (zob. uchwała Sądu Najwyższego z 5 lutego 1988 r., III AZP 1/88).

Elementy składowe decyzji administracyjnej określa art. 107 § 1 k.p.a. Kwintesencją decyzji jest zawarte w niej rozstrzygnięcie. Świadczy ono o zakończeniu wewnętrznego procesu myślowego organu, w którym organ na podstawie zasad logiki oraz treści prawa, kierując się z jednej strony przesłankami natury faktycznej związanymi ze skonkretyzowaną sprawą administracyjną, a z drugiej strony przesłankami natury materialnoprawnej, po dokonaniu subsumpcji przesłanek faktycznych z przesłankami prawnymi, zadecydował w określony sposób w konkretnej sprawie (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 6 października 2021 r., III OSK 3416/21). Dla prawnego bytu decyzji administracyjnej, a więc stwierdzenia istnienia ważnej decyzji wydanej przez właściwy organ administracji publicznej konieczne jest przy tym, aby co najmniej jeden egzemplarz decyzji (jej oryginał) zaopatrzony był w wymagany podpis (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 29 kwietnia 2021 r., II GSK 328/18).

Decyzja administracyjna, jakkolwiek stanowi akt władczy i jednostronny, ma charakter dwustronnie wiążący, tj. wiąże zarówno organ, który ją wydał, jak i stronę, do której jest ona skierowana. Jest to związanie o charakterze materialnym, które - najogólniej rzecz ujmując - oznacza, że zarówno organ, jak i strona, obowiązane są respektować stan prawny ukształtowany rozstrzygnięciem zawartym w decyzji i dostosować się do niego, natomiast jej zmiana może nastąpić, co do zasady, jedynie w przypadkach określonych w prawie i we właściwej, przewidzianej w nim procedurze.

Warunkiem powstania stanu obustronnego związania decyzją administracyjną, o którym mowa w poprzednim akapicie, jest uzewnętrznienie (zakomunikowanie) przez organ decyzji stronie. Słusznie zatem wskazuje w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Apelacyjny, że „[c]echą właściwą decyzji administracyjnej, będącej kwalifikowanym aktem administracyjnym jest uzewnętrznienie oświadczenia woli organu administracji publicznej” (s. 9 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego). Zgodnie z art. 109 § 1 k.p.a., w brzmieniu obowiązującym w dacie wydania decyzji Przewodniczącego KRRiT,

których dotyczy niniejsza sprawa, [d]ecyzję doręcza się stronom na piśmie lub za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Znaczenie skutecznego, tj. dokonanego z zachowaniem wymogów przewidzianych w przepisach Kodeksu o doręczeniach (art. 39-48 k.p.a.), doręczenia stronie decyzji wydanej na piśmie art. 110 k.p.a. wyjaśnia stanowiąc, że - o ile Kodeks nie stanowi inaczej - organ administracji publicznej, który wydał decyzję, jest nią związany od chwili jej doręczenia. Doręczenie decyzji wyznacza także chwilę, od której jest nią związana strona, ponieważ tylko decyzja doręczona i znana stronie może podlegać wykonaniu (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 30 maja 1995 r., I SA 593/94).

5. W świetle powyższych rozważań nie do przyjęcia jest koncepcja, według której dopiero doręczenie decyzji administracyjnej stronie pozwala stwierdzić, że proces jej wydania został zakończony. Jej przyjęcie musiałoby bowiem prowadzić do wniosku, że do chwili doręczenia akt organu jedynie posiada formę decyzji, jednak decyzji (w rozumieniu k.p.a.) nie stanowi. Koncepcja ta nie ma oparcia w przepisach Kodeksu, które jednoznacznie wskazują, że przedmiotem doręczenia jest decyzja administracyjna, a nie akt, który dopiero wskutek doręczenia stanie się decyzją. Nie ma więc racji Sąd Apelacyjny, gdy stwierdza, że „zakomunikowanie jest warunkiem bytu prawnego decyzji administracyjnej” (s. 9 uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego). Zapatrywanie to nie ma oparcia w powołanej na jego poparcie uchwale Naczelnego Sądu Administracyjnego z 15 października 2008 r., II GPS 4/08. W jej uzasadnieniu podniesiono, że w świetle art. 109 § 1 w zw. z art. 110 k.p.a. nie można przyjąć, by wydaniem decyzji administracyjnej było jej wprowadzenie do obrotu prawnego, albowiem oświadczenie woli organu administracji publicznej nie zostaje uzewnętrznione przez jego zakomunikowanie jednostce, co pozbawia bytu prawnego w zakresie możliwości wywołania skutku prawnego. Naczelny Sąd Administracyjny wyraźnie więc stwierdził, że brak zakomunikowania (skutecznego doręczenia) stronie decyzji administracyjnej wyłącza jedynie możliwość wywołania przez nią skutku prawnego, nie czyni jest natomiast aktem nieistniejącym. Sąd Apelacyjny sam zresztą wskazuje, że np. art. 54 ust. 3 u.r.tv. „od początku swego obowiązywania wiązał termin przedawnienia z wydaniem decyzji,

w przeciwieństwie do art. 53 ust. 4 tej ustawy” (s. 9 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), tym samym potwierdzając, że wydanie decyzji nie może być utożsamiane z jej doręczeniem.

Odmienne mu rozumieniu znaczenia doręczenia decyzji administracyjnej stoi na przeszkodzie treść art. 110 k.p.a. (obecnie - art. 110 § 1 k.p.a.), która rozróżnia dwa odrębne zdarzenia: wydanie decyzji oraz doręczenie decyzji. Określając skutek doręczenia decyzji ustawodawca wskazał w tym przepisie, że jest nim związanie decyzją organu „który wydał decyzję”. Gdyby dopiero doręczenie decyzji pozwalało stwierdzić, że doszło do jej wydania, przytoczony fragment treści omawianego przepisu byłby zbędny, a przynajmniej nieuzasadnione byłoby użycie w nim czasownika „wydać” w formie gramatycznej czasu przeszłego. Do chwili doręczenia nie można byłoby bowiem mówić o organie, który wydał decyzję.

Wobec powyższego rozważyć należy, jaki status ma decyzja administracyjna w okresie pomiędzy jej wydaniem a doręczeniem stronie. W tej kwestii Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę podziela stanowisko wyrażone w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 5 lutego 2002 r., I SA 2459/00, w którym sąd ten stwierdził, że „[z] chwilą podpisania decyzji mamy do czynienia z wydaniem decyzji w sensie procesowym. Oznacza to, że decyzja istnieje, natomiast dzień jej wydania jest miarodajny dla oceny jej podstawy prawnej i faktycznej. Zasada związania decyzją rozciąga się zatem także na okres między wydaniem decyzji a jej doręczeniem, bowiem również w tym czasie organ administracji publicznej nie może jej zmienić.”. Związanie decyzją, o którym mowa w przytoczonym judykacie, ma inny charakter niż związanie wynikające z dyspozycji normy prawnej zawartej w art. 110 k.p.a.: jest to związanie jednostronne (dotyczy tylko organu, który wydał decyzję) i formalne (nie oznacza dla adresata decyzji nakazu respektowania ukształtowanego tą decyzją stanu prawnego, gdyż ten powstanie dopiero wskutek jej doręczenia).

Analogiczne stanowisko zajął Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z 24 czerwca 2005 r., VI SA/Wa 224/05, dotyczącym uchwały Krajowej Rady Notarialnej, będącej postanowieniem administracyjnym w rozumieniu art. 123 k.p.a. Sąd ten wyjaśnił, że postanowienie administracyjne, także takie, które jest wydane w postaci uchwały podejmowanej przez organ kolegialny, stanowi

„oświadczenie woli” wydającego je organu, a w przypadku organu kolegialnego - wyraz woli przejawianej przez zespół osób fizycznych pełniących na podstawie określonych procedur prawnych funkcję piastunów tych praw i obowiązków, które ustawa przypisuje kolegialnemu organowi. W związku z tym wskazał, że postanowienie administracyjne, jakim jest uchwała Krajowej Rady Notarialnej, uzyskuje byt prawny już z chwilą oświadczenia woli przez organ kolegialny, nie zaś dopiero wówczas, gdy treść tego oświadczenia zostanie doręczona stronie w trybie art. 126 w zw. z art. 109 k.p.a. Postanowienie staje się natomiast skuteczne wobec strony z chwilą doręczenia jej pisma obejmującego to postanowienie albo z chwilą jego ogłoszenia (art. 126 w zw. z art. 110 k.p.a.).

6. Jako niezasadne należy ocenić te wszystkie wypowiedzi judykatury, w których, opierając się na treści art. 110 k.p.a., przyjmowano, że pisemna decyzja administracyjna jest wydana z chwilą jej doręczenia (wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie: z 30 marca 2005 r., VII SA/Wa 335/04; z 22 listopada 2005 r., VII SA/Wa 1591/05; wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z 14 lipca 2005 r., OSK 1958/04; z 19 maja 2006 r., I OSK 1176/05). W przypadku, gdy decyzja podlega doręczeniu więcej niż jednemu podmiotowi, prowadziłoby to do nie dającego się zaakceptować wniosku, że może mieć ona wiele różnych dat wydania, albo że - gdyby przyjąć, iż rozstrzygające znaczenie ma data najwcześniejszego doręczenia - strona nawet w chwili doręczenia może nie być w stanie określić daty wydania decyzji, dopóki nie ustali, któremu podmiotowi i w jakiej dacie doręczono tę decyzję po raz pierwszy. Nieracjonalne byłoby w takim przypadku również wymienienie daty wydania decyzji wśród elementów składowych jej treści (art. 107 § 1 k.p.a.), skoro aż do chwili jej doręczenia musiałaby ona pozostawać organowi nieznana.

Przedstawiony wyżej kierunek wykładni pojęcia „wydanie decyzji” został po raz pierwszy zakwestionowany w wyroku Sądu Najwyższego z 2 października 2002 r., III RN 149/01, w którym wyrażono pogląd, że datą wydania przez organ podatkowy decyzji określającej wysokość zaległości podatkowej jest data jej podpisania przez osobę upoważnioną do jej wydania, przy czym w razie wątpliwości jest to data umieszczona w decyzji (art. 210 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa).

Powyższy wyrok wytyczył nową linię orzecznictwa sądów administracyjnych, przyjmującą, że obowiązujące przepisy k.p.a. nie dają podstaw do utożsamiania wydania decyzji z jej doręczeniem. Wydanie (sporządzenie) decyzji zgodnie z wymaganiami art. 107 § 1 k.p.a. jest czynnością procesową wywołującą oznaczone skutki prawne (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 25 kwietnia 2006 r., II OSK 714/05). Jak wskazał następnie Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 16 stycznia 2007 r., II OSK 174/06, „[d]atą wydania decyzji jest jej podpisanie przez organ, a w razie wątpliwości jest to data wskazana w decyzji. Pogląd, że datę wydania decyzji stanowi dzień jej doręczenia, nie znajduje uzasadnienia w obowiązujących przepisach prawa. Gdyby przyjąć, że datę wydania decyzji stanowi data jej doręczenia, nikt nie mógłby dokładnie określić, w jakim stanie prawnym decyzja zapadła.”. Obecnie rozróżnienie skutków prawnych wydania decyzji administracyjnej i jej doręczenia należy uznać za ugruntowane w orzecznictwie (zob. np. wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z 28 lutego 2008 r., I OSK 175/07; z 3 marca 2008 r., I OSK 294/07; z 25 września 2009 r., I OSK 81/09; z 15 lipca 2010 r., I OSK 2051/09; z 16 lipca 2010 r., I OSK 216/10; z 12 maja 2011 r., II OSK 367/11; z 27 marca 2012 r., I OSK 600/12; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 8 września 2011 r., V SA/Wa 1227/11).

7. We wcześniejszym orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego wyrażany był pogląd, że organ nie może zmienić decyzji, choćby nawet doszedł do przekonania, że jest ona nietrafna, jeżeli została ona doręczona lub ogłoszona stronie. Dopóki to nie nastąpiło, decyzja podjęta, choćby została sporządzona na piśmie i nawet była podpisana, może być zmieniona dowolną liczbę razy (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 22 stycznia 1999 r., I SA 117/99; zob. też postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego: z 5 października 1998 r., I SAB 60/98; z 27 lipca 1999 r., I SA 1509/98). Zapatrywanie to należy ocenić jako nie dające się pogodzić z podstawowymi zasadami postępowania administracyjnego, w tym przede wszystkim z zasadą praworządności. Organy administracji publicznej działają na podstawie przepisów prawa (art. 6 k.p.a.), tymczasem w obowiązujących przepisach nie istnieje samoistna podstawa prawna do uchylenia lub zmiany decyzji administracyjnej tylko

na tej podstawie, że wobec jej niedoręczenia stronie nie wywołała ona jeszcze skutków materialnoprawnych. Podjęcie przez organ takiej czynności naruszałoby zatem spoczywający na nim w związku z prowadzonym postępowaniem obowiązek stania na straży praworządności (art. 7 k.p.a.). Ponadto należy mieć na uwadze, że zgodnie z art. 73 § 1 k.p.a. [s]trona ma prawo wglądu w akta sprawy, sporządzania z nich notatek, kopii lub odpisów. Prawo to przysługuje również po zakończeniu postępowania. Strona może zaznajomić się z treścią decyzji administracyjnej nie tylko po jej doręczeniu, ale również wcześniej, zapoznając się z aktami sprawy. Sporządzenie decyzji o określonej treści i umieszczenie jej w aktach, a następnie zastąpienie jej inną decyzją, z oczywistych przyczyn należałoby więc uznać także za naruszające zasadę prowadzenia postępowania w sposób budzący zaufanie jego uczestników do władzy publicznej (art. 8 k.p.a.). Trafnie wskazał Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie, że „[b]rak związania organu decyzją, który ją wydał (w rozumieniu przepisu art. 110 k.p.a.) z powodu nieskutecznego doręczenia tej decyzji adresatowi, nie oznacza, że organ może wydać kolejne rozstrzygnięcie w tej samej sprawie bez wyeliminowania albo zmiany wcześniejszej decyzji. Decyzja ta istnieje bowiem w sensie procesowym.”. Zasada związania decyzją rozciąga się zatem także na okres między wydaniem decyzji a jej doręceniem, bowiem również w tym czasie organ administracji publicznej nie może jej zmienić (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 23 lipca 2009 r., I OSK 1467/08; zob. też wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie z 18 stycznia 2011 r., II SA/OI 978/10; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 10 marca 2011 r., II GSK 227/10; wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu z 3 września 2021 r., I SA/Op 125/21).

8. Jak wskazano wyżej, decyzja administracyjna, jako kwalifikowany akt administracyjny, stanowi jednostronne oświadczenie woli organu administracji publicznej. Jest rzeczą oczywistą, że aby decyzja mogła wywołać skutki prawne wyrażone w jej rozstrzygnięciu, oświadczenie to musi zostać zakomunikowane podmiotowi, do którego jest ona skierowana. W związku z tym powstaje kwestia, z jaką chwilą oświadczenie woli należy uznać za złożone. W zakresie oświadczeń woli, które są skierowane do innych podmiotów, polskie prawo cywilne przyjęło

teorię doręczenia, w myśl której właściwą jest chwila doręczenia oświadczenia adresatowi. Zgodnie z art. 61 § 1 zd. 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (t.j. Dz.U. 2020, poz. 740 ze zm.; dalej: k.c.), [o]świadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Ze wszystkich czterech teorii, które wchodziły w takim przypadku w grę, tj. teorii oświadczenia, teorii wysłania, teorii doręczenia i teorii zapoznania się (zob. A. Wolter, J. Ignatowicz, K. Stefaniuk, *Prawo cywilne. Zarys części ogólnej*. Warszawa 1998 r., s. 278-279) teoria doręczenia w największym stopniu odpowiada zasadzie pewności obrotu oraz modelowi kształtowania stosunków cywilnoprawnych jako opartych na zasadzie równorzędności uczestniczących w nich podmiotów. Z tych samych jednak względów teoria ta nie jest odpowiednia do zastosowania w sprawach administracyjnych, tj. do oświadczeń woli o charakterze władczym, którymi organy administracji publicznej wiążąco kształtują prawa i obowiązki podmiotów zewnętrznych. Można ją stosować do tych jedynie oświadczeń organów, które składają one podmiotom zewnętrznym poza sferą przysługującego im imperium. Przykładem może tu być oświadczenie składane w formie pisemnej przez właściwy organ o wypowiedzeniu dotychczasowej opłaty rocznej za użytkowanie wieczyste w celu jej aktualizacji, w trybie określonym w art. 78 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz.U. 2021, poz. 1899 ze zm.; dalej: u.g.n.). Przepis ten stanowi, że [a]ktualizacji opłaty dokonuje właściwy organ, wypowiadając w formie pisemnej wysokość dotychczasowej opłaty w terminie do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego oraz przesyłając równocześnie ofertę przyjęcia nowej wysokości opłaty rocznej. Pomimo, że pojęcie „właściwego organu” art. 4 pkt 9 u.g.n. definiuje wskazując, że są to oznaczone organy administracji publicznej (starosta, wykonujący zadanie z zakresu administracji rządowej, w odniesieniu do nieruchomości stanowiących własność Skarbu Państwa oraz organ wykonawczy gminy, powiatu i województwa w odniesieniu do nieruchomości stanowiących odpowiednio własność gminy, powiatu i województwa), to - jak wskazał Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z 24 października 2012 r., I Aca 227/12 – przy doręczaniu wypowiedzenia, o którym mowa w art. 78 ust. 1 u.g.n., powinno się stosować regułę wyrażoną w art. 61 k.c., zgodnie z którą

oświadczenie woli jest złożone z chwilą, gdy doszło do danej osoby w taki sposób, że mogła się zapoznać z jego treścią. Wypowiedzenie ma bowiem charakter ściśle cywilistyczny, w istocie stanowi wyraz woli właściciela nieruchomości zmiany jednego z istotnych postanowień umowy o oddaniu jej w użytkowanie wieczyste, które także jest instytucją prawa cywilnego (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z 22 października 2019 r., II SA/Łd 538/19).

9. Artykuł 53 ust. 4 u.r.tv. stanowiąc, że kary pieniężnej nie można nałożyć, jeżeli od naruszenia obowiązku, o którym mowa w ust. 1 tego artykułu, upłynął jeden rok, nie określa jednocześnie, jaki moment należy przyjąć za moment nałożenia kary. Nie wynika to również z treści art. 53 ust. 1 u.r.tv. Dyspozycja wynikającej z tego przepisu normy prawnej obejmuje wskazanie formy, w jakiej nałożenie kary następuje („wydaje decyzję”), oznaczenie organu właściwego do wydania decyzji w tym przedmiocie („Przewodniczący Krajowej Rady”) oraz ustalenie maksymalnej wysokości kary i okoliczności, jakie Przewodniczący KRRiT obowiązany jest uwzględnić, określając jej wysokość. Słusznie wskazał Sąd Apelacyjny w (...) w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że norma prawna wynikająca z art. 53 ust. 1 u.r.tv. nie odnosi się do terminu, o którym mowa w art. 53 ust. 4 u.r.tv. Skoro jednak nałożenie kary pieniężnej następuje decyzją administracyjną, a więc kwalifikowanym aktem administracyjnym o charakterze władczym, kształtującym sytuację prawną podmiotu zewnętrznego wobec organu w sferze regulowanej przepisami prawa administracyjnego, nie ma podstaw, by analogicznie jak w sferze regulowanej przepisami prawa cywilnego, przyjąć, że staje się ono skuteczne dopiero z chwilą doręczenia decyzji nadawcy. Powyższe stanowiłoby w istocie o zastosowaniu dla rozstrzygnięcia przedstawionej kwestii teorii doręczenia, charakterystycznej dla stosunków prawnych o charakterze cywilnym. Teoria doręczenia, jak wyżej wyjaśniono, pozostaje jednak w ścisłym związku z konstrukcją tych stosunków prawnych, która jest oparta na założeniu równości uczestniczących w nich podmiotów. W sferze poddanej regulacji prawa administracyjnego równość podmiotów (organu administracji publicznej i podmiotu administrowanego) została natomiast zastąpiona konstrukcją, w której ustanowienie, zmiana lub zniesienie stosunku prawnego następuje poprzez wydanie aktu administracyjnego, a więc władczego oświadczenia woli organu administracji

publicznej (P. Przybysz, *Instytucje prawa administracyjnego*. Warszawa 2020, s. 317). Moment załatwienia sprawy przez organ administracji publicznej nie może więc być wyznaczany przez jakiekolwiek okoliczności, zdarzenia czy zachowania, na które nie ma on wpływu (np. sprawność działania operatora pocztowego, zwleknięcie z odbiorem przesyłki przez odbiorcę), lecz jedynie przez jego własne akty, obiektywnie potwierdzające, że wszystkie czynności podejmowane w ramach prowadzonego w sprawie postępowania administracyjnego zostały zakończone, a wola organu została wyrażona w decyzji administracyjnej w sposób ostateczny i stanowczy. Teoria doręczenia nie jest odpowiednia do zastosowania w stosunku do decyzji administracyjnych również z tego względu, że jej logiczną konsekwencją jest możliwość odwołania wysłanego innej osobie oświadczenia woli, o ile odwołanie dojdzie do niej jednocześnie z tym oświadczeniem lub wcześniej (zob. art. 61 § 1 zd. 2 k.c.). W stosunkach administracyjnoprawnych oznaczałoby to konieczność przyjęcia, że organ administracji publicznej może uchylić lub zmienić decyzję w dowolnym momencie po jej wydaniu, o ile oświadczenie o uchyleniu lub zmianie zostanie doręczone stronie najpóźniej wraz z samą decyzją. Z przyczyn omówionych w pkt. 7 niniejszego uzasadnienia możliwość taką należy odrzucić.

10. Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę zajmuje stanowisko, że uzewnętrznienie woli organu administracji publicznej wyrażonej w treści decyzji administracyjnej następuje w chwili jej nadania (wyeksponowania) do strony. Jest to bowiem chwila, z którą organ traci nie tylko prawną, ale też faktyczną możliwość jakiegokolwiek korekty jej treści. Wynikający z art. 109 § 1 k.p.a. obowiązek doręczenia stronie decyzji należy bowiem rozumieć jako obowiązek doręczenia jej oryginału (wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z 5 lutego 2020 r., I OSK 753/19; z 14 października 2021 r., III OSK 3720/21). Ponadto od tej chwili termin, w jakim nastąpi doręczenie decyzji (przez co należy rozumieć sytuację, gdy decyzja znajdzie się w posiadaniu strony, do której została skierowana - zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 9 września 2021 r., VII SA/Wa 1130/21), nie zależy już od czynności organu, lecz podmiotów zewnętrznych. Wysłanie decyzji stanowi zatem czynność, która w sposób obiektywny ujawnia wyrażoną w niej wolę organu administracyjnego na zewnątrz.

Dlatego nie można zgodzić się ze stanowiskiem Przewodniczącego KRRiT przedstawionym w rozpoznawanej skardze kasacyjnej, że dla skuteczne nałożenia kary pieniężnej na nadawcę wystarczającym jest wydanie decyzji o ukaraniu w ciągu roku od naruszenia obowiązku, o którym mowa w art. 53 ust. 1 u.r.tv. – jeżeli pod pojęciem „wydania decyzji” rozumieć w tym przypadku tylko sporządzenie decyzji jako dokumentu spełniającego wymogi formalne określone w art. 107 k.p.a., zaś wszelkie dalsze czynności zmierzające do zakomunikowania treści decyzji uznać dla zachowania tego terminu za irrelewantne.

Trafność koncepcji, według której do składania oświadczeń woli organu administracji publicznej w formie decyzji administracyjnej zastosowanie powinna mieć teoria wysłania, a nie charakterystyczna dla prawa cywilnego teoria doręczenia, potwierdził ustawodawca we wprowadzonych do k.p.a. z dniem 1 czerwca 2017 r. przepisach o milczącym załatwieniu sprawy (Rozdział 8a Działu II; art. 122a-122h). Zgodnie z art. 122a § 1 k.p.a. sprawę uznaje się za załatwioną milcząco w sposób w całości uwzględniający żądanie strony, jeżeli w terminie miesiąca od dnia doręczenia żądania strony właściwemu organowi administracji publicznej albo innym terminie określonym w przepisie szczególnym organ ten:

1. nie wyda decyzji lub postanowienia kończącego postępowanie w sprawie (milcząco zakończenie postępowania) albo
2. nie wniesie sprzeciwu w drodze decyzji (milcząca zgoda).

Za dzień wydania decyzji lub postanowienia kończącego postępowanie w sprawie, o której mowa w art. 122a § 2 pkt 1, albo wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w art. 122a § 2 pkt 2, uznaje się w szczególności dzień nadania sprzeciwu, decyzji lub postanowienia kończącego postępowanie w sprawie za pokwitowaniem przez operatora pocztowego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe (art. 122b pkt 1 k.p.a.).

Reasumując powyższe rozważania należy stwierdzić, że art. 53 ust. 4 u.r.tv. powinien być rozumiany w ten sposób, że kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1-3 tego artykułu, nie można nałożyć, jeżeli od naruszenia przez nadawcę sankcjonowanego obowiązku do daty wysłania (nadania) do nadawcy decyzji o nałożeniu kary upłynął jeden rok. Taka wykładnia powołanego przepisu

w żadnym razie nie narusza dyspozycji art. 110 k.p.a. (obecnie: art. 110 § 1 k.p.a.). Dopiero skuteczne doręczenie decyzji rozpoczyna jej byt prawny na zewnątrz (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z 30 lipca 2020 r., III SA/Łd 448/20), wyrażający się związaniem zawartym w niej rozstrzygnięciem organu, który ją wydał, oraz podmiotu, do którego jest ona skierowana, a w przypadku, gdy decyzja ta nie jest ostateczna, otwiera stronie drogę do jej zaskarżenia.

Rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) opiera się na przyjęciu, że termin jednego roku, o którym mowa w art. 53 ust. 4 u.r.tv., zostaje zachowany, jeżeli przed jego upływem decyzja Przewodniczącego KRRiT nie tylko zostanie wydana i wyekspediowana do strony, ale również zostanie jej doręczona. Jakkolwiek więc nie można zgodzić się z pozwanym, że dla zachowania wskazanego terminu wystarczającym jest samo wydanie (sporządzenie) decyzji o nałożeniu kary, podniesiony przez niego w rozpoznawanej skardze kasacyjnej zarzut naruszenia prawa materialnego poprzez błędną wykładnię ww. przepisu okazał się trafny.

Z powyższych względów, uznając skargę kasacyjną za zasługującą na uwzględnienie, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z 2 lutego 2021 r., sygn. VII AGa (...) w zaskarżonej części i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

O pozostawieniu Sądowi Apelacyjnemu w (...) rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 108 § 2 k.p.c. w zw. z w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c.